

Emili Bar

JEDINO SEĆANJE FLORE BENKS

Prevela
Eli Gilić

■ Laguna ■

Naslov originala

Emily Barr

THE ONE MEMORY OF FLORA BANKS

Copyright © Emily Barr, 2017

Translation copyright © 2017 za srpsko izdanje, LAGUNA



Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta
odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

Prolog

Maj

*N*a vrhu sam brda. Znam da sam uradila nešto užasno, ali nemam predstavu šta.

Znala sam pre jednog minuta ili jednog sata, ali iščezlo mi je iz glave. Nisam stigla da zabeležim, tako da je izgubljeno. Znam da moram da se sklonim, ali ne znam od čega se krijem.

Stojim na planinskom grebenu na neverovatno lepom ledenom mestu. Daleko ispod mene s jedne strane nalazi se vodena površina, sa dva čamca izvučena na obalu. S druge strane nema ničega; planine se prostiru dokle god se pogled pruža. Nebo je najdublje plave boje, a sunce omamljujuće. Zemlja je pokrivena tankim slojem snega, ali vruće mi je jer nosim veliku bundu. Nalazim se na bleštavom snežnom mestu. Nemoguće je da je ovo stvarno. Ja sam na nekom mestu u svojoj glavi, krijem se.

Kad se osvrnem, vidim kolibu daleko ispod sebe, blizu čamaca: popela sam se uz brdo kako bih se što više udaljila od nje i onoga što je u njoj. Ne bi trebalo da budem ovde sama jer znam da postoji nešto opasno.

Radije ću se odvažiti na divljinu nego se suočiti s onim što je u kolibi.

Nema drveća, tako da moram da pređem greben kako bih se sakrila. Čim ga pređem, obreću se u divljini. Biću sama s planinama, stenama i snegom. Stojim na grebenu i vadim dva glatka kamenčića iz džepa. Ne znam zašto to radim, ali znam da je veoma važno. Crni su i zajedno mi lepo staju u šaku. Bacam kamenčiće jedan za drugim, što jače i dalje mogu. Nestaju među stenama pokrivenim snegom. Drago mi je zbog toga.

Uskoro ću se izgubiti iz vida. Naći ću mesto gde ću se sakriti i neću se pomeriti sve dok se ne setim šta sam uradila. Baš me briga koliko će trajati. Verovatno ću ostati na ovom hladnom mestu do kraja života.

PRVI DEO

Prvo poglavlje

Muzika je preglasna, u prostoriji vlada prevelika gužva i čini mi se da je u kući više ljudi nego što iko može da poznaje. Niski tonovi vibriraju mi telom. Neko vreme stojim u uglu, a onda duboko udišem i počinjem da se probijam između neznanaca.

Spuštam pogled na šaku. Debela crna slova poručuju: ŽURKA.

„Vidim da je žurka“, mrmljam iako ne znam zbog čega sam tu.

Vazduh je zasićen vonjem znoja, alkohola i parfema koji zajedno čine mešavinu od koje mi pripada muka. Moram da izađem. Želim da osetim svež vazduh. Želim da se naslonim na ogradu i zurim u more. More se nalazi iza ove kuće.

„Ćao, Floro“, pozdravlja me neko. Ne prepoznajem tog mladića. Visok je, mršav i ćelav.

„Zdravo“, odgovaram što dostojanstvenije mogu. Mladić je u farmerkama. Svi mladići ovde, kao i većina devojaka,

nose farmerke. S druge strane, ja sam u blistavobeloj haljini s nabranim donjim delom i žutim cipelama koje mi se ne sviđaju i nisu moj broj.

Nagađam da sam obukla ono što sam mislila da je prikladno za zabavu i sad štrčim kao jedina koja je pogrešila.

Gledam svoju šaku. Na njoj piše: *Imam 17 godina*. Ponovo spuštam pogled niz telo. Izgledam kao tinejdžerka, ali ne osećam se tako.

Kao mlađa sam obožavala da se oblačim za zabave. Oblačila sam haljinice, slične ovoj koju sad nosim, a ljudi su me grlili i govorili da izgledam kao princeza. Ali više nisam toliko mala. Da imam olovku pri ruci, na ruci bih zapisala: „Starija sam nego što mislim.“ Više ne bi trebalo da oblačim haljine za zabave. Trebalo bi da nosim farmerke.

„Piće?“

Mladić pokazuje glavom prema stolu punom boca i plastičnih čaša. Gledam članak. *Ne pij alkohol*, piše na njemu. Svi ostali piju nešto iz tih boca. To je možda alkohol.

„Hoću, hvala“, odgovaram kako bih videla šta će se dogoditi. Na ruci mi piše i *Drejk odlazi. P.-in dečko*. Ova žurka je u čast nekoga ko odlazi. P. je skraćeno za Pej dž. Pej džin dečko. Sirota Pej dž. „Ono crveno, molim te.“

Ližem prst i trljam reči *Ne pij alkohol* sve dok ne postanu nerazaznatljive.

Visoki mladić mi dodaje plastičnu čašu punu vina. Stresla sam se od prvog gutljaja, ali osećam se kao da pripadam tu dok držim čašu s alkoholom. Odlazim da pronađem Pej dž.

Imam sedamnaest godina. Ovo je žurka. Drejk odlazi. Drejk je Pej džin dečko.

Jedna žena stavlja ruku na moju kako bi me zaustavila. Okrećem se prema njoj. Ima beličastoplavu stepenasto ošišanu kosu. Vidim da je starija od svih ostalih jer ima bore

na licu. Ona je Pej džina mama. Ne voli me iako ne znam zbog čega.

„Floro“, više da nadjača muziku. Usne joj se osmehuju, ali ne i oči. Uzvraćam na isti način. „Floro. Ovde si i dobro ti je.“

„Da“, uzvikujem i odlučno klimam glavom.

„Pa, javiću tvojoj majci. Dosad mi je poslala samo tri poruke.“

„U redu“, odgovaram.

„Dejv i ja sad idemo. Hoćeš li biti dobro? Znam da ti je uvek potreban bebisiter.“

Malkice je pakosna.

„Da, naravno.“

Načas me odmerava, pa se okreće i odlazi. Ta žena je Pej džina mama i ovo je njena kuća.

Muzika staje i odmah mi je lakše. Bila je glasna i puna vikanja. Međutim, odmah počinje nova pesma, a ljudi oko mene skaču i đuskaju na način koji mi nikad ne bi pošao za rukom. Očigledno im se dopada nova, veselija pesma.

„Vratite *Piksis!*“, uzviknu neko pored mog uva. Skačem i prolivam crno vino na haljinu. Izgleda kao krv.

Jedna devojka korakne unazad i zgazi me. Ima veoma kratku kosu, ogromne minduše i jarki razmazani karmin zbog koga joj usne podsećaju na ranu.

„O, izvini“, kaže i nastavlja da priča s društvom.

Moram da odem. Moram da se sklonim odavde. Žurke nisu onakve kakve sam zamišljala, s haljinicama, igrama i tortom. Ne vidim Pej dž, nemam s kim da pričam.

Polazim prema vratima, mirisu mora, zvucima koji nisu muzika i prema svojoj kući. Tad neko zalupa u nešto i sobom se razlegne „ššš“. Svi prestaju da pričaju. Ukopavam se u mestu, pa se okrećem prema ostalima.

Jedan mladić stoji na stolici. To je Drejk. On je Pejdzin dečko, a Pejdz mi je najbolja drugarica. Na sigurnom sam terenu s Pejdz; upoznala sam je sa četiri godine kad smo pošle u školu. Obe smo bile nervozne i imale pletenice. Sećam se kako smo igrale školice u dvorištu. Sećam se i kako smo zajedno učile da čitamo; ja sam već znala i pomagala sam joj. Kako smo rasle, pomagala sam joj s domaćim zadacima. Ona je pisala male scenske igrokaze u kojima smo igrale i nalazila drveće na koje smo se penjale. Sećam se kako smo zajedno pošle u poslednji razred osnovne škole, uzbuđene što ćemo uskoro u srednju.*

Znam Pejdz. Kad sam je pogledala, iznenadila sam se što je odrasla. To znači da joj je Drejk pravi dečko.

Primećujem da on ima tamnu kosu i naočare s crnim okvirom. Nosi farmerke kao i svi ostali. Ne prepoznajem ga.

On prelazi pogledom po gomili: pogledi nam se sreću, a on se osmehuje pa okreće glavu. To znači da se poznajemo iako ga ne prepoznajem. Jedna plavuša stoji pored njegove stolice i zuri u njega. Preblizu mu je. Mislim da sam je ranije viđala. Ne bi trebalo tako da ga gleda, ne ako se on zabavlja s Pejdz.

„Ćao... hvala, društvo, što ste... znate... došli“, počinje Drejk. „Nikad nisam očekivao pravu žurku. Hoću reći, bio sam u gradu samo pet minuta. Ili pet meseci, da budem tačan. Bilo mi je neverovatno ovde s tetom Kejt i tečom Džonom. Nisam očekivao da ću za vreme svog boravka steći nove prijatelje. Mislio sam da je Kornvol samo mala londonska ispostava i da ću se voziti autobusima na sprat i, znate, jesti odvratnu englesku hranu i postati fudbalski huligan. Umesto toga, divno sam se proveo. Ostaćemo u vezi. Ako neko

* U Engleskoj deca polaze u *primary school* s četiri godine i pohađaju je do jedanaeste kad prelaze u *secondary school*. (Prim. prev.)

od vas hoće da dođe u Svalbard i vidi najdivnije pejzaže na zemlji, molim vas, učinite to. *Oduvek* sam sanjao o tome da živim tamo i mnogo sam srećan što mi se pružila prilika da to uradim. Ali to ne znači da u Kornvolu nije bilo divno.“

„Treballo bi da još *malo* davi s Arktikom“, kaže jedan glas iza mene, a drugi se nasmeje.

Držim mobilni u ruci. Fotografišem Drejka kako bih se sećala zašto sam tu. Ne znam šta Svalbard znači. Čudna reč. Ali vidim da se njemu dopada.

Ispijam vino iako je ukus i dalje odvratn, pa gledam ima li još na stolu. Već mi je muka.

„Naravno“, nastavlja Drejk, „dok sam bio ovde, imao sam sreću da upoznam lepu Pejdz.“ Zastaje, osmehuje se i blago crveni.

„Puca *mного* iznad svog nivoa“, mrmlja neko iza mene, a njegov drug podrugljivo frkće.

„A preko nje sam“, govori Drejk, „upoznao još divnih ljudi. Nedostajacete mi. U svakom slučaju, hvala vam. Zbog vas ću postavljati slike sa snegom na *Fejsbuk*. To je valjda sve. O, hvala Pejdz, Ivon i Dejvu što su mi ustupili kuću pošto sam prvo mislio samo da vas odvedem u pab. A sad nastavite da pijete i pokušajte da ne demolirate kuću.“

Nespretno je sišao sa stolice i usledio je pljesak – prigušen pošto su svi držali čašu u jednoj ruci pa su tapšali na čudan način.

Pokušavam da povežem ovo što je upravo ispričao. On odlazi. Odlazi na neko snežno mesto i raduje se zbog toga. Bio je pet meseci u Penzansu i je kod tetke Kejt i teče Džona. Pejdz je organizovala ovu žurku u njegovu čast.

Pejdz stoji u uglu s grupom ljudi. Podiže pogled i izvija obrve čutke me pitajući jesam li dobro. Klimam glavom.

Pejdž je lepotica duge, crne, guste i blago valovite kose. Ten joj je kremkast i prave joj se jamice u obrazima kad se osmehuje. Izgleda kao porcelanska lutka. Danas nosi svetloplavu kratku usku haljinu uz debele hulahopke i džombaste čizme. Čupkam svoju glupu belu „haljinu za zabavu“ i trudim se da ne gledam ružne cipele. Osećam se nezgrapno.

Pitam se kako bih izgledala u ogledalu. Ne vidim nijedno.

Na unutrašnjoj strani podlaktice nalazim poruku. *Bio-skop s Pejdž sutra. Razveseli je.*

Točim još crvenog vina i izlazim na bočna vrata što neprijetnije mogu, kao da će neko primetiti da odlazim ili se uzrujati zbog toga. Svež vazduh mi udara u lice, a hućanje mora ispunjava mi uši. Žmurim nekoliko trenutaka. Hvala bogu da sam izašla odande.

Stojim nasred ulice. Noć je. Osvrćem se pokušavajući da se snađem. Pod stopalima mi je bela crta. Tačno sam na sredini ulice. Automobil ide prema meni, brzo. Trubi. Gledam kako se farovi približavaju, ali automobil me obilazi i produžava dalje, trubeći i dalje dok se gubi u daljini.

Ne bi trebalo da budem napolju sama. Ne bi trebalo da stojim nasred ulice. Tek sam nedavno počela da prelazim ulicu bez pratnje odrasle osobe. Zašto sam napolju po mraku? Zašto sam sama? Gde mi je mama?

Nosim belu haljinu i čudne žute cipele. Na haljini je crvena mrlja. Dodirujem je, ali ništa me ne boli. U ruci mi je plastična čaša sa sokom. Prolila sam malo na belu liniju.

Imam deset godina. Ne znam zašto mi je telo odraslo. Mrzim to telo i hoću da se vratim kući. Trčim do kraja ulice i otkrivam da sam na pločniku pored mora. Odnedle se

čuje muzika. Naslanjam se na ogradu i trudim se da se ne prestravim.

Otpijam gutljaj i stresam se. To nije sok, ali odvratni ukus mi je poznat, što znači da sam to već pila.

Gledam svoju šaku. Piše *FLORA*. To sam ja. Ta slova čine moje ime. Držim se toga. Ja sam Flora. Ispod toga piše: *Budi hrabra*. Zatvaram oči, duboko udišem i pribiram se. Ne znam zašto sam ovde, ali biću dobro.

Na ruci mi piše: *Imam 17 godina*.

Na drugoj šaci piše: *ŽURKA i Drejk odlazi. P.-in dečko*. Ispod toga su zamrljana slova koja ne mogu da pročitam. Na ruci mi piše: *Bioskop s Pejdž sutra. Razveseli je*. Na članku piše: *Mama i tata, Morab gardens 3*.

Znam ko je Pejdž. Ona mi je najbolja drugarica. Upoznala sam je kad smo pošle u školu, kad smo imale četiri godine. Drejk je njen dečko, ali on odlazi, pa moram da je razveselim.

Znam da imam roditelje i znam gde stanujem. Živim u *Morab gardensu* broj 3. Moram da se vratim kući i upravo ću to učiniti. Osećam se neobično. Malo mi se vrti u glavi.

Zurim u mesečev izlomljeni odraz u moru. Na ogradi je zalepljen poster. *NESTALA MAČKA*, piše na njemu. *CRNO-BELA MAČKA BEZ UŠIJU. NESTALA U UTORAK*. Ispod toga je broj telefona na koji bi trebalo da se javi svako ko je vidi. Fotografišem poster, pa to činim još jednom i još jednom. Ne sviđa mi se pomisao da crno-bela mačka bez ušiju tumara okolo izgubljena. Neće moći da čuje saobraćaj. Moram da je potražim.

Okrećem mobilni da uslikam svoje lice. Gledam fotografiju i vidim da sam drugačija. Starija sam nego što bi trebalo da budem. Nemam deset godina.

Bila sam na žurci. Drejk odlazi. Pejdž je tužna. Imam sedamnaest godina. Moram da budem hrabra.

Voda je crna; veliko tamno prostranstvo koje se pruža u noć. Mesečev odraz presijava se na tami. Osvetljeno šetalište pokazuje gde se kopno završava.

Pitam se mogu li da siđem do plaže jer će šetnja po vlažnom šljunku i pesku uništiti ove čudne žute cipele koje mi se baš i ne dopadaju.

Mogla bih da posedim tamo, popijem crveno piće koje držim u ruci i još malo gledam u vodu. Pažljivo silazim stepenicama ulegnutim u sredini od upotrebe. Hodam po šljunku. Pete mi ne tonu. Pesak je čvršći nego što izgleda. Nalazim mesto da sednem i gledam u vodu.

Talasi glasno šušte po šljunku. Čujem korake iza sebe. Ne okrećem se. Neko seda pored mene.

„Floro“, kaže mladić koji se široko osmehuje i sedi na šljunku pored mene. Ramena nam se dodiruju. „To je vino, zar ne?“ Uzima moju čašu i otpija gutljaj. Gledam ga. Nosi naočare, ima tamnu kosu i u farmerkama je.

Malo se odmičem od njega.

„To sam ja“, kaže. „Drejk. Floro, jesi li dobro?“

„Ti si Drejk?“

„Jesam. O, da. Shvatam šta se desilo. U redu je, Floro. Poznajemo se mesecima. Zabavljao sam se s Pejdž.“

Ne znam šta da mu odgovorim.

„U redu je. Stvarno. Ali ne liči na tebe da piješ vino.“

Hoću da kažem nešto, ali reči ne izlaze. Hoću da se pretvaram da sam normalna. Ovo je Drejk. Bio je na žurci i sad je došao na plažu.

„Šta radiš ovde?“, pitam. „Ovde, na plaži?“

Gledam reči na levoj šaci. Jedva ih razaznajem pri svetlosti ulične svetiljke iza nas. *Drejk odlazi*, poručuje mi leva šaka. Reči ispod toga su nečitljive. Desna šaka me ponovo podseća da budem hrabra.

Uzima mi levu šaku. Njegova je topla oko moje.

„*Drejk odlazi*“, čita reči. „*P.-in dečko*.“ Zajedno gledamo reči. „*Flora. Budi hrabra*“, čita s druge šake. „Volim reči na tvojim šakama. Pomažu li? Pomažu li ti da se sećaš?“

Sad mi drži obe šake.

„Bio sam Pejdžin dečko“, ispravlja me.

Ne znam zašto je tu. On odlazi. On ide na neko drugo mesto.

Noć postaje svežija. Hladni vetar s mora duva mi pravo u lice.

„Kako će biti? Kuda ideš?“, pričam brzo zato što mi je neprijatno.

I dalje mi drži šake. Sviđa mi se što su njegove tople. Po njegovom pogledu znam da bi trebalo da znam odgovor na to.

„Biće neverovatno“, kaže on. „Hladno. Već sam jednom bio, ali to je bilo davno. Otišli smo na odmor u Svalbard da vidimo ponoćno sunce. Imao sam deset godina i otada želim da živim tamo. I konačno ću to učiniti posle devet godina. Biće sjajno.“ Uzdiše. „Moja predavanja će biti na engleskom jer ljudi iz celog sveta odlaze tamo. Srećom po mene, pošto mi jezici ne idu.“

Malo se pomera, tako da se sad dodirujemo celom bočnom stranom. Pušta mi levu šaku i čvršće mi steže desnu.

Ne mogu da se usredsredim na ono što govori jer mi je celo telo svojevolski oživelo. Koža mi je postala izuzetno osetljiva i kao da želi samo njegov dodir.

On je Pejdžin dečko i ne znam šta radi ovde.

„Srećom po tebe“, uspevam da ponovim. Naslanjam mu glavu na rame jer nemam šta da izgubim. „Imaš devetnaest godina“, kaŕem. „Ja imam sedamnaest.“ Deluje mi vaŕno da to zapamtim. Podiŕem glavu jer je on deĉko moje drugarice.

Drejk se proteŕe, prebacuje levu ruku oko mene i privlaĉi mi glavu na rame. Naslanjam se na njega, osećajući kako me njegova ruka obuhvata.

„Pejdŕ i ja smo raskinuli“, kaŕe.

Okreće lice prema meni i ja okrećem svoje prema njemu. Kad su mu usne dotakle moje, znala sam da jedino to mogu da uradim.

Automobili prolaze iznad nas. Talasi se lome blizu naših stopala. Ljubim se s Drejkom. Ŗelim da zauvek sedim na plaŕi s njim. Nemam predstavu kako se ovo desilo i zbog ĉega, ali znam da je to jedina dobra stvar koja mi se desila u ŕivotu. Svetla ŕmirkaju. Ostatak sveta išĉezava.

Uspevam da se vratim u stvarnost. Jedan talas se obruŕava na obalu, a kosa mi se vijori na vetru.

„Hej“, kaŕe on. „Sluŕaj, hoćeš li da odeš nekud sa mnom? Mislim, sad? Mogli bismo da provedemo noć zajedno...“

Zurim u njega. Mogli bismo da provedemo noć zajedno. Sva se krutim. Ŗelim da provedem noć s njim. Ne bih imala pojma šta da radim. On ŕeli da provedem noć s njim. Noć. Ovu noć.

Moram da se vratim kući.

„Ali moja mama...“, poĉinjem. Zurimo jedno u drugo i ne mogu da zavrŕim reĉenicu. Ne mogu da skrenem pogled s njegovog. Naginjem se da ga ponovo poljubim, ali on se odmiće.

„Tvoja mama“, ponavlja. „O boŕe, izvini. To je bila uŕasna ideja. Hoću reći, šta sam ja, doĉavola... Nisam...“

Zaćutao je. Ne mogu da progovorim pa klimam glavom. On me gleda s nedokućivim izrazom lica.

„Dobro sam“, uveravam ga.

„O, izvini. Ja... ja nikad... ja nikad ne bih...“

Stavljam pramen kose u usta. Ne mogu da dovrŕim svoje reĉenice. Ŗelim da mu kaŕem kako nikad nisam oĉekivala da ĉe mi se ovo desiti. Da sam sigurna kako mi se dosad nije desilo ništa sliĉno. Da sam zbunjena i da joŕ uvek pokuŕavam da se trgnem iz tog trenutka. Da ću ga zauvek voleti jer sam se zbog njega osetila normalno. Da bih volela da provedem noć s njim. Meĉutim, ne mogu da budem nelojalna prema drugarici; a ne mogu ni da ostanem napolju cele noći jer naprosto ne mogu.

„Ona bi zvala policiju“, dodajem, misleći na majku.

„Policiju. Pobogu. Ja sam *budala*. Zaboravi da sam to rekao.“

Ruke su mi se najeŕile od hladnoće. More se uzburkalo, voda pljuska svuda. Mesec i sve zvezde nestali su iza oblaka. Nebo je prazno kao i more.

„Stvar je u tome“, poĉinje Drejk. „Mogu to da kaŕem zato ŕto... šta ima veze? Ionako se nećeš sećati. Sedeo sam u pabu s tobom i Pejdŕ. Gledao sam te, lepu, plavu i drugaĉiju od svih ostalih devojaka na svetu. Pitao sam se kako li je biti s tobom. Mnogo si drugaĉija. Uvek si mi se osmehivala. Hteo sam da pazim na tebe i sluŕam šta govoriš poŕto se to razlikuje od svega ŕto ostali govore.“ Dlanovima mi obuhvata lice. „Hoćeš li biti dobro, Floro?“

Klimam glavom. Ŗelim da odmah zabeleŕim da sam se poljubila s njim. Ali bilo bi ĉudno da ŕvrljam po koŕi dok on priĉa. Ŗelim da zapiŕem da je hteo da me odvede nekud kako bismo proveli noć zajedno. Ne ŕelim to da zaboravim. Moŕda bismo mogli to da uradimo. Mogla bih da naĉem naĉin. Mogla bih jednu noć da budem normalna, kao da sam odrasla osoba.

„Biću dobro“, odgovaram. „Slušaj. Mogla bih ako odmah odemo nekuda. Sigurna sam da bih mogla. Bilo bi u redu.“

„Ne. Izvini. Ja sam kriv. Ne možemo. Ali znaš – možda bismo mogli da ostanemo u vezi? Samo... da mi javiš da si dobro. Hoćeš, zar ne?“

„Da ostanemo u vezi.“ Želim da ga ponovo poljubim. Želim da on nastavi da me ljubi. Pošto sam ga već poljubila, želim da izbrišem sve na svetu kako bismo ostali samo Drejk, ja i plaža.

Voda je sad blizu, tako da uzmičemo na sve manjoj suvoj površini. On duboko udiše i čvršće mi steže ruku.

„Floro Benks, čuvaj se. Nemoj da pričaš Pejdz o ovome. Nemoj da kažeš mami. Nemoj da zapišeš na ruci.“ Podiže kamenčić s plaže i drži ga na dlanu. Kamenčić je mali i gladak. Čak i na mesečini vidim da je potpuno crn iako su svi uglavnom sivkasti.

„Uzmi ga“, kaže. „Ovaj kamen je za tebe.“

Stavlja mi kamenčić na dlan i sklapa mi prste oko njega.

„Zauvek ću ga čuvati“, govorim mu.

Oboje ustajemo. Smrzla sam se i ukočila. Zbunjena sam. Želim da se zavučem u krevet i beskonačno oživljavam ove trenutke. Protežemo se i gledamo jedno drugo.

„Pa“, počinje on. „Pa, ja ću... O, ne mogu večeras da se vratim kod Pejdz. Ne sad. Idem, a ujutru ću bez reči napustiti grad.“

Ponovo mi ljubi usne. Naslanjam se na njega i osećam kako me njegove ruke obujmljuju. Znam da se nikad više neću osećati ovako.

„Hoćeš li da te ispratim do kuće?“ Odmahujem glavom. Stojim na plaži i gledam za njim. Stiže do stepenica i ulazi u stvarni svet. Zaustavlja se da mi mahne, pa zauvek odlazi iz mog života.

Poljubila sam mladića svojih snova. On se seli na hladno i daleko mesto gde se vidi ponoćno sunce. Podižem pogled prema mračnom nebu.

Stižem kući. Majka me čeka u ogrtaču, kose puštene niz leđa i sa šoljom čaja u ruci. Ljubi me u obraz i odmerava od glave do pete.

„Jesi li se lepo provela?“, pita.

„Jesam.“

„Pila si.“

„Samo malkice.“

„Vidi tu fleku na haljini. Nema veze. Je li sve bilo u redu?“

Osmehujem se od uva do uva. „Jeste. Zapravo je bilo sjajno, hvala. Stvarno sjajno.“

„Dobro je. Je li te Pejdz dopratila do kuće?“

„Jeste.“

„Odlično. Onda mi vrati cipele.“

Izuvam žute cipele i odlazim na sprat. U svojoj sobi se presvlačim u pidžamu i zapisujem svaku pojedinost susreta s Drejkom. Pišem na poledini jedne stare sveske jer majci neće pasti na pamet da tamo gleda. Zatim skrivam svesku ispod drugih stvari u kutiji koja stoji ispod kreveta. Ostavljam sebi poruku na samolepljivom bloku da je sveska tamo. Kad sam se probudila, iznova i iznova sam čitala.

Čitala sam, ali nije bilo potrebe za tim. Sećam se toga.

Crni kamenčić stoji na noćnom stočiću. Sećam se. Imam sedamnaest godina.